

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2022 r.

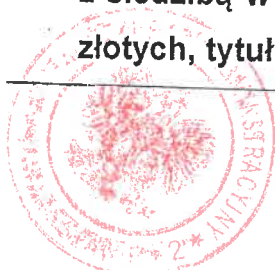
Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA
Sędzia WSA
Asesor WSA

Tomasz Szmydt (spr.)
Izabela Głowacka-Klimas
Arkadiusz Koziarski

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 17 października 2022 r.
sprawy ze skargi Polskiego Stowarzyszenia Niezależnych Lekarzy i Naukowców
z siedzibą w Warszawie
na beczynność Komisji Bioetycznej przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie
w przedmiocie rozpatrzenia wniosku z dnia 28 września 2021 r. o udostępnienie
informacji publicznej

1. zobowiązuje Komisję Bioetyczną przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie do rozpoznania wniosku Polskiego Stowarzyszenia Niezależnych Lekarzy i Naukowców z siedzibą w Warszawie z dnia 28 września 2021 r. o udostępnienie informacji publicznej, w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy;
2. stwierdza, że beczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
3. zasądza od Komisji Bioetycznej przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie na rzecz Polskiego Stowarzyszenia Niezależnych Lekarzy i Naukowców z siedzibą w Warszawie kwotę 597 (słownie pięćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Nie oryginalne własnoręczne podpisy
za zgodność z oryginałem
Monika Główna
specjalista

UZASADNIENIE

Polskie Stowarzyszenie Niezależnych Lekarzy i Naukowców z siedzibą w Warszawie (dalej „Skarżący”) złożyło skargę na bezczynność Komisji Bioetycznej przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie (dalej „Organ”), w przedmiocie rozpatrzenia wniosku z dnia 28 września 2021r. o udostępnienie informacji publicznej.

Skarżący dnia 18 września 2021 r. skierował do Komisji Bioetycznej „*Wniosek o udostępnienie informacji publicznej*” w następującym zakresie:

(1) *udostępnienie informacji o treści opinii komisji bioetycznej, o badaniu klinicznym pn: „Badanie otwarte fazy I nad określeniem dawki, mające na celu ocenę bezpieczeństwa, tolerancji i immunogenności oraz zaślepienie dla obserwatora badanie fazy II/III z grupą kontrolną otrzymującą placebo, mające na celu określenie bezpieczeństwa, tolerancji i immunogenności kandydata na szczepionkę RNA SARS-COV-2 przeciwko COVID-19 u zdrowych dzieci w wieku <12 lat”, o ile taka została wydana;*

(2) *udostępnienie informacji kiedy (data) wpłynął do tut. Komisji Bioetycznej wniosek o wydanie opinii o badaniu, o jakim mowa w pkt 1;*

(3) *udostępnienie informacji kiedy (data) tut. Komisja Bioetyczna przesłała opinię o jakim mowa wyżej w pkt 1 do Prezesa URPL w jakiej formie (pocztą elektroniczną, kurierem, etc.);*

(4) *udostępnienie informacji w jakim składzie została wydana powyższa opinia tut. Komisji Bioetycznej tj. ile osób opiniowało badanie, jakim dysponowali wykształceniem, tytułami naukowymi i/lub zawodowymi;*

(5) *udostępnienie informacji, czy od wydanej opinii tut. Komisja Bioetyczna, o jakiej mowa w pkt 1, wpłynęło odwołanie.*

W odpowiedzi na ww. wniosek, dnia 20 września 2021 r. Przewodniczący Komisji Bioetycznej przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie - prof. dr hab. n med. Stanisław Niemczyk, skierował do Skarżącego odpowiedź na wniosek o udostępnienie informacji publicznej, udzielając jednocześnie odpowiedzi na wszystkie (5) z zadanych przez Skarżącego pytań, w sposób następujący:

(1) *Komisja Bioetyczna przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie jako komisja koordynatora badania klinicznego wydała pozytywną zgodę na przeprowadzenie badania;*

(2) Wniosek o rozpoczęcie badania klinicznego został złożony przez wnioskodawcę dnia 06.04.2021 (w formie elektronicznej) a dnia 09.04.2021 w formie papierowej i spełniał wymagania formalne, zawierał kompletną dokumentację badania;

(3) uchwała została przesłana do Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych pocztą jak i w formie mailowej zgodą z Ustawą Prawo farmaceutyczne;

(4) Komisja na posiedzeniu na którym opiniowany był projekt badania klinicznego działała składzie statutowym spośród 15 członków w posiedzeniu uczestniczyło 11 osób w tym 4 osoby nie będące lekarzami (ksiądz, farmaceuta, pielęgniarka, prawnik), oraz 7 lekarzy. Dane osobowe i tytuły naukowe członków komisji znajdują się na stronie <https://izba-lekarska.pl/komisje/komisje-stale/bioetvczna/>;

(5) Od wydanej opinii nie wpłynęło odwołanie.

W nawiązaniu do powyżej odpowiedzi, dnia 28 września 2021 r. Skarżący skierował ponowny wniosek, w treści którego zwrócił się o:

(1) udostępnienie informacji o treści opinii komisji bioetycznej, o badaniu klinicznym pn: „Badanie otwarte fazy I nad określeniem dawki, mające na celu ocenę bezpieczeństwa, tolerancji i immunogenności oraz zaślepione dla obserwatora badanie fazy II/III z grupą kontrolną otrzymującą placebo, mające na celu określenie bezpieczeństwa, tolerancji i immunogenności kandydata na szczepionkę RNA SARS-COV-2 przeciwko COVID-19 u zdrowych dzieci w wieku <12 lat” - poprzez przesłanie scanu wydanej opinii mailem na skrzynkę: biuro@psnlin.pl;

(2) podanie kiedy (data) wydana opinia została przesłana do Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych: pocztą (data nadania), a kiedy mailem (data wysłania).

W odpowiedzi na ww. wniosek, dnia 29 listopada 2021 r. Organ, skierował do Skarżącego odpowiedź na wniosek o udostępnienie informacji publicznej, w którym wskazał:

„W odpowiedzi na pismo z dnia 28.09.2021 r. Dotyczącą udostępnienia informacji publicznej informujemy, że w dniu 23 sierpnia 2021 r. Otrzymaliśmy pismo od Sponsora badania, w którym to piśmie Sponsor uznaje wnioskowane przez Państwa informacje za tajemnicę przedsiębiorstwa. Chcieliśmy również zaznaczyć że uchwała Komisji Bioetycznej zawiera dane osobowe, które ze względu na

obowiązujące przepisy o ochronie danych osobowych nie mogą zostać ujawnione. Uchwała Komisji Bioetycznej została przekazana do Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych 16 lipca 2021 roku (dostarczona za potwierdzeniem odbioru dnia 20 lipca 2021 r.) pocztą oraz dnia 11 sierpnia na prośbę Urzędu mailowo. Jednocześnie informujemy, że informacje dotyczące badania, które Pana interesuje, dostępne są w domenie publicznej i każdy ma do nich dostęp (adres strony)”.

Komisja Bioetyczna przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie podkreślała, iż nie jest organem Okręgowej Izby Lekarskiej w Warszawie (samorząd zawodowy), co *sensu stricte* wynika z treści art. 21 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty. Zgodnie z ww. przepisem Organami Okręgowej Izby Lekarskiej są: okręgowy zjazd lekarzy; okręgowa rada lekarska; okręgowa komisja rewizyjna; okręgowy sąd lekarski; okręgowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej. Przepis art. 371 ust. 1 Prawa Farmaceutycznego, na który to powołał się Skarżący stanowi, że badanie kliniczne można rozpocząć, jeżeli komisja bioetyczna wydała pozytywną opinię w sprawie prowadzenia badania oraz Prezes Urzędu wydał pozwolenie na prowadzenie badania klinicznego. Przy czym, w ust. 4 ww. przepisu wskazano, że wydanie decyzji dot. Jedynie pozwolenia i odmowy wydania pozwolenia.

Natomiast zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty „Eksperyment medyczny może być przeprowadzony wyłącznie po wyrażeniu pozytywnej opinii o projekcie przez niezależną komisję bioetyczną. Opinia ta nie stanowi decyzji. Komisja Bioetyczna nie wydaje decyzji, a zatem nie mogła uczynić zadość art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej . Komisja Bioetyczna nie pozostawała tym samym w bezczynności, a tym bardziej z rażącym naruszeniem prawa.

Polskie Stowarzyszenie Niezależnych Lekarzy i Naukowców z siedzibą w Warszawie (dalej „Skarżący”) złożyło skargę na bezczynność Komisji Bioetycznej przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie (dalej „Organ”), w przedmiocie rozpatrzenia wniosku z dnia 28 września 2021r. o udostępnienie informacji publicznej.

- I. Skarżący wnosil o zobowiązanie Komisji Bioetycznej przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie do rozpoznania wniosku skarżącego o

udostępnienie informacji publicznej z dnia 28 września 2021 r., w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku;

- II. stwierdzenie, że bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa;
- III. zasądzenie od Komisji Bioetycznej przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania, według norm przepisanych.

Skarżący podnosił, iż komisje bioetyczne wykonują zadania publiczne, albowiem ich opinia o dopuszczalności badania klinicznego stanowi prawem przewidziany, obligatoryjny element procesu dopuszczenia do prowadzenia danego badania (por. art. 371 ust. 1 Prawa farmaceutycznego), a od negatywnego dla sponsora rozstrzygnięcia takiej komisji służy odwołanie, na zasadach Kodeksu postępowania administracyjnego.

Skarżący wskazuje, iż żądana informacja ma walor „informacji publicznej”, albowiem stanowi dokument, zawierający treść odnoszący się do regulowanych prawem badań klinicznych, których prowadzenie wiąże się zarówno z obowiązkiem władz publicznych ochrony zdrowia (art. 68 ust. 1 Konstytucji RP), jak i w tym wypadku - musi być ocenione pod kąte wywiązywania się bądź nie, przez Państwo Polskie, z konstytucyjnego obowiązku zapewnienia „szczególnej” ochrony małoletnim (art. 68 ust. 3 Konstytucji RP). Bez wątplenia zatem, informacja wnioskowana przez skarżące stowarzyszenie dotyczy: „sprawy publicznej”, w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.o.d.i.p.

W ocenie skarżącego pogląd, że żądany dokument stanowi „tajemnicę przedsiębiorstwa” spółki Pfizer (sponsora badań) jest zupełnie chybiony. Takiej tajemnicy nie może stanowić dokument, który został wytworzony w całości przez Komisję, a nie przez sponsora badania, nawet hipotetycznie. Ewentualnie taką tajemnicę stanowić, być może, mogłyby niektóre tylko z danych podane przez wnioskodawcę (sponsora badania klinicznego), zawarte we wniosku o wydanie opinii - a nie sama opinia. W takim wypadku i tak wątpliwie byłoby jednak danie pierwszeństwa komercyjnym interesom koncernu farmaceutycznego nad koniecznością społecznej kontroli, czy pozytywnie opiniując badanie kliniczne zupełnie nowego typu preparatu medycznego (mrna) na małoletnich dzieciach - nie naruszono podstawowej zasady prawa farmaceutycznego oraz konwencji

międzynarodowych - prymatu korzyści dla poddanych eksperymentowi dzieci, nad ryzykiem związanym z ich udziałem w badaniu klinicznym.

Komisja Bioetyczna przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Warszawie wносиła o odrzucenie, ewentualnie oddalenie skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j.: Dz. U. z 2021 r. poz. 137) sąd administracyjny sprawuje, w zakresie swej właściwości, kontrolę działalności administracji publicznej, pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne, zgodnie z art. 3 § 2 pkt 8 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j.: Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm. – dalej: *p.p.s.a.*), obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność organów między innymi w sprawach podlegających rozstrzygnięciu w drodze decyzji administracyjnej lub postanowienia. Z bezczynnością organu mamy do czynienia wówczas, gdy w prawnie określonym terminie organ nie podejmuje żadnych czynności w sprawie lub, gdy wprowadził prowadził postępowanie w sprawie, jednakże mimo istnienia ustawowego obowiązku, nie kończy go wydaniem stosownego aktu lub nie podejmuje czynności. Stosownie do treści art. 119 pkt 4 *p.p.s.a.*, sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym, gdy przedmiotem skargi jest bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania. Wówczas stosownie do art. 120 *p.p.s.a.* sprawę rozpoznaje sąd w składzie trzech sędziów na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z art. 61 Konstytucji RP obywatel ma prawo do uzyskania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

Konkretyzację wskazanego prawa konstytucyjnego stanowi ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j.: Dz. U. z 2020 r. poz. 2176 – dalej: *u.d.i.p.*). Podstawowym zadaniem tej ustawy jest organizacja systemu społecznej kontroli działalności organów administracji publicznej w taki sposób, aby obywatele mieli jak najszerszy dostęp do informacji posiadanych przez administrację publiczną. Prawo do uzyskania informacji publicznej stanowi emanację

konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego, jak również zasady jawności działań administracji publicznej.

Stosownie do treści art.1 ust. 1 u.d.i.p. każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie, przy czym prawo dostępu do informacji publicznej przysługuje każdemu obywatelowi (art.2 ust. 1 u.d.i.p.). Do udostępnienia informacji publicznej obowiązane są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne (art. 4 ust. 1 u.d.i.p.).

W art. 6 u.i.d.p. ustawodawca wskazał kategorie informacji publicznej, które na mocy ustawy podlegają udostępnieniu, przy czym z uwagi na treść art. 1 ust. 1 u.d.i.p. nie jest to katalog zamknięty. Informacją publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Waler informacji publicznej należy przyznać treści dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty niebędące organami administracji publicznej, treści wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych niezależnie, do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. W orzecznictwie sądów administracyjnych przesądzone zostało, że udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną, podobnie jak poinformowanie wnioskodawcy, że podmiot, do którego skierował on żądanie, nie ma informacji wskazanej we wniosku lub że została ona udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Analizując zakres przedmiotowy prawa dostępu do informacji publicznej w rozpatrywanej sprawie należy zwrócić uwagę, że Komisja Bioetyczna przy OIL w Warszawie była podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej. Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności organy władzy publicznej.

Skarżący jest podmiotem który został określony w art. 4 u.d.i.p. Jak wynika z art. 4 ust. 1 pkt. 5 u.d.i.p. obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby

prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów. Z przepisu tego wynika że organem zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej nie jest wyłącznie organ władzy publicznej, lecz każdy podmiot wykonujący zadania publiczne, tj. zadania realizowane powszechnie i użyteczne dla ogółu, służące zarazem osiągnięciu celów wskazanych w Konstytucji RP i ustawach, lub dysponujący majątkiem publicznym (zob. wyrok NSA z 18 sierpnia 2010 r., sygn. akt I OSK 851/10, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Komisje bioetyczne, które opiniują prowadzenie badań klinicznych, są podmiotami publicznymi, podlegającymi ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, wykonują bowiem zadania publiczne, albowiem ich opinia o dopuszczalności badania klinicznego stanowi prawem przewidziany, obligatoryjny element procesu dopuszczenia do prowadzenia danego badania (art. 371 ust. 1 Prawa farmaceutycznego). Wpisują się zatem w szeroko rozumianą działalność na rzecz profilaktyki i ochrony zdrowia w społeczeństwie, a zatem w zakres jej działalności wchodzi wykonywanie zadań publicznych. Wniosek Komisji Bioetycznej o odrzucenie skargi okazał się wobec powyższego całkowicie bezzasadny.

Kolejną kwestią wymagającą ustalenia jest stwierdzenie, czy żądane od organu informacje mieszczą się w ustalonym ustawowo katalogu informacji publicznej. Zgodnie art. 1 ust. 1 u.d.i.p., każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie. Definicja informacji publicznej, zawarta w art. 1 ust. 1 u.d.i.p. ma charakter ogólnikowy, a katalog zawarty w art. 6 u.d.i.p. wprowadzie konkretyzuje przedmiot informacji publicznej, lecz poprzez wyliczenie przykładowe nie tworzy zamkniętego katalogu źródeł i rodzajów informacji. Wobec tego przy wykładni pojęcia informacji publicznej trzeba posłużyć się przepisem art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Połączenie zwrotów „wykonują zadania władzy publicznej” i „gospodarują mieniem

komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa” spójnikiem „i” nie oznacza, że obowiązek udostępnienia informacji aktualizuje się wyłącznie, gdy ma miejsce równocześnie wykonywanie zadań władzy publicznej i gospodarowanie mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Użyty w tym przepisie spójnik „i” ma znaczenie enumeracyjne, co pozwala stwierdzić, że w każdej z tych dwóch sytuacji z osobna może zaktualizować się obowiązek udostępnienia informacji publicznej.

Informacją publiczną jest każda informacja, dotycząca sfery faktów i danych publicznych, a więc każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów realizujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań publicznych i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa.

W niniejszej sprawie jak przedstawiono wyżej, strona zwróciła się do organu o udostępnienie informacji opisanych we wniosku z dnia 28 września 2021r. Nie budzi wątpliwości, że żądania informacja stanowi informację publiczną. Należy przyznać rację skarżącemu, iż stanowi ona dokument, zawierający treść odnoszący się do regulowanych prawem badań klinicznych, których prowadzenie wiąże się zarówno z obowiązkiem władz publicznych ochrony zdrowia (art. 68 ust. 1 Konstytucji RP), jak i w tym wypadku - musi być ocenione pod kątem wywiązywania się bądź nie, przez Państwo Polskie, z konstytucyjnego obowiązku zapewnienia „szczególnej” ochrony małoletnim (art. 68 ust. 3 Konstytucji RP).

Obowiązkiem organu było zatem bądź udostępnienie informacji publicznej w formie czynności materialno-technicznej w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem (art. 13 ust. 1 u.d.i.p.), ewentualnie wydanie decyzji o odmowie udostępnienia żądanej informacji publicznej (art. 16 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p.).

Przekonanie skarżącej o pozostawianiu organu w bezczynności w zakresie rozpatrzenia wniosku znajduje uzasadnione podstawy. Organ do dnia wyrokowania nie udostępnił stronie żądanych informacji publicznych. Nie wydał, również stosownej decyzji odmownej w tym zakresie. Uznać więc należy, że organ jest w stanie bezczynności w udostępnieniu informacji publicznej na wniosek skarżącej z dnia 28 września 2021 r.

Należy jednak wskazać, iż samo zakwalifikowanie informacji do kategorii informacji publicznej nie oznacza w każdym przypadku bezwzględnego obowiązku udostępnienia tego rodzaju danych. Na podstawie art. 5 u.d.i.p. prawo do informacji publicznej podlega bowiem ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w

przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych (art. 5 ust. 1), a także ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy (art. 5 ust. 2) oraz w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o przymusowej restrukturyzacji (art. 5 ust. 2a). W przypadku zaistnienia okoliczności ograniczających prawo do informacji publicznych na podstawie art. 5 ust. 1, ust. 2 lub ust. 2a u.d.i.p. organ zobowiązany do udostępnienia informacji powinien, działając na podstawie art. 16 ustawy, wydać decyzję odmawiającą udostępnienia informacji, wyjaśniając podstawy faktyczne i prawne dokonanej odmowy. Ograniczenie przez ustawodawcę dostępu do informacji, na podstawie art. 5 ustawy, nie powoduje zmiany charakteru informacji jako publicznej. Jeżeli natomiast jakaś informacja publiczna nie może zostać udostępniona, to organ musi ustalić i wskazać, jakie informacje i na jakiej podstawie podlegają ochronie.

Przy czym, niezależnie od formy i struktury podmiotu zobowiązanego ustawa o dostępie do informacji publicznej w przypadku wystąpienia przesłanek negatywnych nakłada na ten podmiot obowiązek wydania decyzji (art. 16 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p.).

Na marginesie należy zważyć, iż argumentacja Komisji Bioetycznej, iż żądany dokument stanowi „*tajemnicę przedsiębiorstwa*” nie wydaje się trafna. Na obecnym etapie przedwczesna była by ocena tego aspektu sprawy, tym nie mniej należy zaznaczyć, że w orzecznictwie sądowym wskazuje się, że organ rozpoznający wnioski o udostępnienie informacji publicznej winien ocenić, czy istnieją przesłanki zarówno formalne, jak i materialne dla uznania, że dana informacja stanowi tajemnicę przedsiębiorcy i czy możliwe jest zastosowanie art. 11 ust. 2 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji dla odmowy jej udostępnienia. Nie jest w tym wypadku decydująca wyłącznie subiektywna wola przedsiębiorcy, co do nadania danej informacji klauzuli poufności oraz uznanie jej za mającą walor tajemnicy i sprzeciwianie się przez niego udostępnianiu informacji. W takim przypadku organ musi szczegółowo określić, biorąc pod uwagę podstawy ochrony danych i tajemnicy przedsiębiorcy, z czego wywodzi daną przesłankę i w czym znajduje ona uzasadnienie (wyrok NSA z 10 stycznia 2014 r., sygn. akt I OSK 2112/13, I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, Ustawa o dostępie do informacji publicznej, Komentarz, Wolters Kluwer, Warszawa 2016, s. 119 i powołane tam orzecznictwo). Natomiast sama treść opinii nasuwa poważne wątpliwości, czy przesłanki wskazane

wyżej wystąpiły (opinia Komisji Bioetycznej przy Izbie Lekarskiej w Warszawie – akta w tej części niedostępne dla strony skarżącej).

Na podstawie art. 149 § 1a p.p.s.a., oceniając stopień naruszenia prawa w związku z zaistniałą beczynnością, Sąd uznał z kolei, że beczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa. Kwalifikacja naruszenia prawa jako rażącego musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu określanego jako zwykle naruszenie. W orzecznictwie sądów administracyjnych prezentowany jest pogląd, że rażącym naruszeniem prawa jest stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można stwierdzić, że naruszono prawo w sposób oczywisty, przy czym każdorazowo taka ocena musi być dokonana przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy (por. wyrok NSA z 21.06.2012 r., I OSK 675/12, LEX nr 1218894). Oznacza to, że orzeczenie o kwalifikowanej formie beczynności winno być zarezerwowane dla sytuacji szczególnych, oczywistych i niedających się usprawiedliwić w żaden sposób. Rażące naruszenie prawa dotyczyć może w szczególności zawartych w ustawie przepisów o terminach załatwienia sprawy, jednak naruszenie to musi być szczególnie znaczące i niezaprzeczalne, a rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach musi być pozbawione racjonalnego uzasadnienia (por. wyrok NSA z 21.06.2012 r., I OSK 675/12, LEX nr 1218894; wyrok WSA w Łodzi z 17.10.2014 r., II SAB/Łd 124/14, LEX nr 1534558). Takiej cechy w braku działania po stronie organu sąd się nie dopatrzył.

Mając powyższe na względzie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 i § 1a p.p.s.a. w zw. z art. 119 pkt 4 i art. 120 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w punkcie 1, 2 sentencji wyroku. O kosztach postępowania Sąd postanowił w punkcie 3 sentencji wyroku, w oparciu o art. 200, art. 205 p.p.s.a.

Na oryginalnie właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Monika Pierson

specjalista